

Arrest

nr. 223 959 van 12 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren op 24 november 1990. U woonde afwisselend in Grozny en in Itum-Kali. Uw vader hielp sinds de eerste Tsjetsjeense oorlog de rebellen. Hij bracht ze voedsel en medicijnen, hij verleende ze soms onderdak en liet hen zijn wagen gebruiken. Er vonden vaak zuiveringsacties bij jullie thuis plaats. Jullie huis in Grozny werd volledig vernield. In 2006 vluchtte u als minderjarige samen met uw moeder en drie broers naar Polen. Uw moeder en twee broers Mag. en Ak. vroegen er asiel aan en werden er erkend als vluchteling. Uw moeder As.S. (O.V. ...) reisde met jullie door naar België en diende op 2 januari 2007 een verzoek tot internationale

bescherming in. Op 24 augustus 2007 verzocht uw vader K.G. (O.V. ...) internationale bescherming in België. Op 5 februari 2008 nam het CGVS in het kader van de verzoeken van uw ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hun beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en bij de Raad van State werd verworpen. Uw moeder en uw jongste broer Man. hebben o.b.v. een regularisatieaanvraag een verblijfsvergunning in België verkregen.

Uzelf diende op 14 mei 2008 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze beslissing werd ongegrond verklaard op 13 augustus 2012. Het beroep dat u hiertegen indiende werd door de RVV verworpen op 11 januari 2013. Op 7 januari 2014 diende u opnieuw een regularisatieaanvraag in. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30 oktober 2014. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 17 juli 2015 door de RVV verworpen. Samen met uw broer verliet u vervolgens het Belgisch grondgebied en trok u naar Polen.

U keerde naar België terug in februari 2016. Op 18 maart 2016 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische bevoegde autoriteiten. Op 25 mei 2016 werd een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd door RVV bevestigd bij arrest met nr. 175490 op datum 29 september 2016.

In het najaar van 2016 reisde u opnieuw naar Polen. U keerde naar België terug op 12 mei 2019. Op 14 mei 2019 werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. De volgende dag nam de DVZ in uw hoofde een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 juni 2019 diende u voor de tweede maal een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. In het kader van uw huidige verzoek tot internationale bescherming verklaarde u dat u niet naar uw vaderland kan terugkeren omdat u familiebanden heeft met Osmaev Adam, die commandant is van een bataljon uit Ichkeria in Oekraïne. Een kopie van een formulier voor de aanvraag of vervanging van een verblijfskaart in Polen werd terug gevonden in uw administratief dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming - waarin u stelde problemen te hebben gekend in Tsjetsjenië omwille van het feit dat uw vader hulp verleende aan de rebellen sinds de eerste Tsjetsjeense oorlog – moet worden bevestigd dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw vorig verzoek.

In het kader van uw huidig verzoek haalt u aan dat u niet naar uw vaderland kan terugkeren omdat u familiebanden heeft met Osmaev Adam, die commandant is van een bataljon uit Ichkeria in Oekraïne.

Vooreerst dient met klem benadrukt te worden dat u niet heeft voldaan aan de plicht tot medewerking die op uw hoofde berust. Van iemand die een verzoek tot internationale bescherming indient wordt immers verwacht dat hij van bij aanvang van de procedures zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan

beslissen over het verzoek om internationale bescherming. U heeft echter niet aan deze plicht voldaan. Er dient immers opgemerkt te worden dat u slechts twee vragen beantwoordde van de u bezorgde vragenlijst - waarin u verzocht werd aan de hand van de verschillende vragen een duidelijk overzicht te geven van de redenen van uw nieuwe verzoek tot internationale bescherming (zie 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag') en dat u deze twee vragen erg summier beantwoordde. Vanuit de DVZ werd de vraag gesteld deze lijst uitgebreider te beantwoorden en indien u dit zou weigeren te motiveren waarom (zie mailverkeer in administratief dossier). Een sociaal assistente liet hierop weten met u te hebben gesproken en u te hebben uitgelegd dat u niet automatisch werd opgeroepen voor een gehoor op het CGVS. U weigerde echter de vragenlijst gedetailleerder in te vullen. U voegde een verklaring toe waarin u stelde dat u enkel het belangrijkste op de vragenlijst had ingevuld, omdat u graag een persoonlijk onderhoud op het CGVS wilde over uw verzoek. Nochtans was u op de hoogte van het feit dat het CGVS niet verplicht was u op te roepen voor een gehoor. De loutere verklaring dat u graag een persoonlijk onderhoud met het CGVS wilde, vormt dan ook geen afdoende verklaring voor uw weigering tot medewerking.

Verder dient opgemerkt te worden dat u niet specificeert hoe Adam Osmaev verwant aan u is. Gezien uit uw naam of uit de identiteitsdocumenten die u in het kader van uw eerdere verzoek tot internationale bescherming voorlegde op geen enkele manier kan afgeleid worden dat u familie bent van Adam Osmaev, kan dan ook van u verwacht worden dat u enig bewijs of documenten zou voorleggen die deze verwantschap staft. U laat dit echter na te doen. De verklaring dat u familie van Adam Osmaev zou zijn is dan ook een blote bewering die u op geen enkele wijze hard kan maken.

Bovendien kan van u verwacht worden dat indien u werkelijk verwant zou zijn met Adam Osmaev en hierdoor een gegronde vrees voor vervolging of risico op het lijden van schade zou lopen – u dit reeds eerder zou hebben aangehaald. Er dient echter vastgesteld te worden dat u met geen woord hierover repte tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming dat u indiende op 18 maart 2016, noch tijdens de beroepsprocedure in het kader van deze aanvraag. Het lijkt evenmin waarschijnlijk dat u – indien u omwille van dit element een gegronde vrees voor vervolging zou lopen – u tot drie jaar na het beëindigen van uw eerste asielpprocedure zou wachten vooraleer u een nieuw verzoek tot internationale bescherming indiende om dit motief kenbaar te maken. U verklaarde dat u dit element niet eerder kon aanhalen omdat u in Polen was. Deze uitleg volstaat niet. Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van uw land van herkomst zou koesteren kan immers van u verwacht worden dat u een nieuw verzoek tot internationale bescherming in Polen zou indienen. Er werd van zulke aanvraag echter geen enkel element terug gevonden in uw administratief dossier. Uzelf verklaarde dat u een verblijfsvergunning in Polen zou hebben en legde een formulier voor de aanvraag of vervanging van een verblijfskaart voor. Bij navraag bij de Poolse autoriteiten (meer bepaald bij de dienst 'Identification and Return Unit, Foreigners' Department), bleek u echter niet in hun databank terug te vinden.

Naar aanleiding van uw aanhouding op 14 mei 2019 werd u enkele keren gehoord waarvan éénmaal op 15 mei 2019 door een politie-inspecteur en op dezelfde dag door een ambtenaar van de DVZ in het Centrum voor Illegalen van Merksplas. Tijdens géén van deze twee gehoren sprak u over de nieuwe elementen die u aanhaalt in het kader van uw tweede verzoek tot internationale bescherming. U verklaarde tijdens deze interviews in België te zijn door oorlogsomstandigheden. U vertelde dat u door het Russische en Tsjetsjeense leger gezocht werd omdat uw vader de rebellen hielp. Wanneer u gevraagd waarom u niet naar uw land van herkomst kon terugkeren, antwoordde u: "Ik kan niet terugkeren naar Rusland. Ik heb mijn problemen reeds aangehaald in mijn eerdere asielaanvragen." Op geen enkele manier verwijst u tijdens deze gehoren naar uw beweerdde verwantschap met Adam Osmaev. Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren omwille hiervan kan echter wel van u verwacht worden dat u ook tijdens deze gehoren hierover iets zou hebben gezegd. Het is dan ook zeer merkwaardig en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede, dat u dit nieuwe motief slechts aanbrengt nadat u uw verzoek tot internationale bescherming indiende op 4 juni 2019 en dat u hierover niets vermeldde tijdens de twee gehoren die plaatsvonden amper twee weken voor uw aanvraag. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Adam Osmaev (Osmanov) in Oekraïne op 30/10/2017 verwond raakte bij een aanslag waarbij zijn vrouw om het leven kwam. Indien u daadwerkelijk familiaal verbonden zou zijn met Osmaev en u hierdoor een vrees zou koesteren kan redelijkerwijze verwacht worden dat u toen reeds zou te kennen geven een dergelijk vrees bij terugkeer naar uw land te hebben. Uit uw houding blijkt dan ook dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig ernstig de ernst én de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees voor vervolging bij terugkeer naar uw land van herkomst. Ten slotte kan ook niet voorbijgegaan worden aan de vaststelling dat u pas een verzoek indiende nadat u werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas en nadat er u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd. Uw handelswijze - het ogenblik waarop en de

omstandigheden waarin u uw verzoek indiende - valt evenmin te rijmen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in uw land van herkomst en een dringende nood aan internationale bescherming. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

De kopie van een formulier voor de aanvraag of vervanging van een verblijfskaart in Polen bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggroei van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 juli 2019 een schending aan van "artikel 48/3 en 4" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "beginselen van behoorlijk bestuur" en van het "verbod van willekeur".

Hij stelt dat de "feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen", dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de aanvraag, dat er bij "gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn

een weigeringsbeslissing te gronden of niet" en dat er moet worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf. Volgens hem is er "geen enkele feitenvinding gebeurd in die zin dat CGVS er zich toe beperkt heeft tot de bewering dat uit de door verzoeker ingediende asielaanvraag geen gegronde vrees zou blijken". Volgens verzoeker berust "dergelijke feitenvinding" op een "eenzijdige beweringen die evenwel niet stroken met de werkelijkheid". Verzoeker verwijst naar "arrest Singh gevelde door het EHRM", "artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004", "arrest C 277/11 van het Hof van Justitie" en "UNHCR, "Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems".

Verzoeker stelt "dat er door het CGVS geenszins rekening wordt gehouden met het feit dat verzoeker thans is opgesloten in een gesloten centrum met het oog op een gedwongen terugkeer, en verzoeker uitermate bang is dat de door hem gegeven informatie zullen ter kennis komen van de Russische autoriteiten". Hij stelt dat hij erkend werd als politiek vluchteling in Polen, dat zijn broer dezelfde problemen heeft ingeroepen en er internationale bescherming bekwam, dat hij "over een internationaal beschermingsstatuut beschikt in Polen, minstens heeft hij een dergelijk statuut aangevraagd in Polen hetgeen toch bevestigd is geworden door DVZ waardoor hij geenszins naar Rusland maar naar Polen kan teruggestuurd worden" en dat bij zijn broer "wél werd aanvaard dat deze niet kon teruggestuurd worden naar het land van herkomst gezien diens statuut in Polen, en dewelke ondertussen opnieuw werd vrijgelaten". Hij legt uit dat hij pas een tweede verzoek indiende toen het voor hem duidelijk was dat "er klaarblijkelijk de intentie bestaat hem terug te sturen niet naar Polen maar naar Rusland, gegeven waar hij slechts van op de hoogte is gesteld geworden tijdens zijn detentie en waartegen hij zich ten eerste verzet gezien zijn ingeroepen problemen wel degelijk overeenstemmen met de werkelijkheid en gezien zijn status subsidiaire bescherming in Polen hij voorheen nooit had verwacht dat hij toch kon teruggestuurd worden naar Polen". Hij verklaart dat "het pas op het ogenblik dat hij bemerkte dat er geen rekening werd gehouden met [zijn statuut in Polen] en diens dossier repatriëring werd verdergezet, dat het hem duidelijk is geworden dat het één en ander zeer dringend is geworden".

Hij voert aan dat hij in zijn huidig verzoek heeft uiteengezet "dat hij familie is van Adam OSMAEV, die commandant is van een bataljon uit ICHKERIA, en dat hij om die reden bij terugkeer onmiddellijke en zware vervolging zal kennen in zijn land van herkomst". Hij legt uit dat hij hier niet vroeger over gesproken heeft "ten aanzien van de politie en de ambtenaar van DVZ is uiteraard gelegen in het feit dat de vertrouwelijkheid geenszins gegarandeerd is enerzijds, en het feit dat hij er op dat ogenblik nog van uitging dat hij spoedig zou vrijgelaten worden door diens beschermingsstatuut in Polen".

In een tweede middel voert verzoeker opnieuw een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hij geeft aan dat de materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven, dat de motivering adequaat moet zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt volgens verzoeker dat dit *in casu* niet gebeurd is. Aldus verzoeker kan van hem niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst, terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

Hij wijst erop dat in Tsjetsjenië tot op heden "verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen" voorkomen: "De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoeker is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en hun leven ten eerste in gevaar.". Hij stelt: "Een beslissing die ertoe zou (kunnen) leiden dat verzoeker wordt teruggestuurd naar TSJETSJENIË is duidelijk in strijd met art. 3 EVRM.".

In een derde middel voert verzoeker nogmaals de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert tevens een schending van het fair-play beginsel.

Volgens verzoeker werd *in casu* geenszins *in concreto* gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zouden kunnen toegekend worden. Er werd volgens hem geen enkel afdoend onderzoek verricht naar de actuele situatie in Tsjetsjenië "die er geenszins op verbeterd is, wel integendeel, er is sprake van een verslechtering de laatste tijd". Hij verwijst dienaangaande "naar

recente landeninfo hierboven aangehaald". Volgens verzoeker dreigt bij terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM "temeer de problemen van verzoeker in de eerste plaats te maken hebben met diens seksuele geaardheid en de overheid geen bescherming kan of wil geven".

Verzoeker stelt dat opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij verwijst naar het arrest van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie dat volgens hem betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming, stelt dat het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging in geval de aanvrager wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hij laat gelden dat er niet alleen schending aan de orde is van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet maar ook een schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en dat door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat Verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("*independent and rigorous*") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij besluit dat hieromtrent geen enkel onderzoek werd gedaan en dat er hieromtrent ook niet werd gemotiveerd.

Verzoeker vraagt "de vordering ontvankelijk te verklaren en de beslissing dd. 28.06.2019 houdende afwijzing van de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker als niet-ontvankelijk verzoek te annuleren en diens bevoegdheid desgevallend uit te putten in volle rechtsmacht. Te zeggen dat verzoeker wordt toegelaten tot het statuut van politiek vluchteling zoniet dan minstens toch tot het statuut subsidiaire bescherming. Subsidiairlijk alvorens verder recht te doen de zaak terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend eigen onderzoek en zo ondermeer het dossier van de broer van verzoeker dhr. A.G. bij diens dossier te voegen."

2.1.1. Ter terechtzitting wordt gesteld dat afstand gedaan wordt van de argumenten in het verzoekschrift aangaande de gendereigenheid van verzoeker. Dit betreft volgens verzoekers advocaat een materiële vergissing.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek, genomen op 28 juni 2019 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Op 25 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde asielmotieven, zijnde de problemen van diens vader omwille van zijn hulp aan de rebellen tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog. De Raad bevestigde deze beslissing op 29 september 2016 (RvV 29 september 2016, nr. 175 490).

2.2.3. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.4. Ter ondersteuning van zijn tweede verzoek om internationale bescherming brengt verzoeker als nieuw element aan dat hij familie is van Adam Osmaev, een commandant van een bataljon uit Ichkeria (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1).

2.2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: "Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of

diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.2.6. Verzoekers enkele verklaring dat hij familie is van Adam Osmaev, een commandant van een bataljon uit Ichkeria (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 1.1), zonder aan te geven op welke manier hij met hem verwant is, wat er zijn diens naaste familie of gezin gebeurde, wie hem zou vervolgen of er andere verdere familieleden zijn in eenzelfde situatie en waarom hij als beweerd familielid geïdende zou worden. Noch legt verzoeker enige objectieve informatie aan waaruit hij dit heeft afgeleid die klemte te meer nu Adem Osmaev reeds twee jaar geleden werd gedood in Oekraïne (zie informatie in het administratief dossier, stuk 2 landeninformatie). Verzoeker heeft slechts twee vragen van de “*schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag*” ingevuld, zijnde “Geef een concreet overzicht van alle nieuwe elementen ter ondersteuning van uw aanvraag” en “Geef aan waarom u deze nieuwe elementen niet eerder hebt aangehaald”, maar hij liet na elke andere vragen te beantwoorden (“Geef aan of deze nieuwe elementen te maken hebben met elementen die u al naar aanleiding van een eerdere asielaanvraag hebt aangehaald”, “Geef een concreet overzicht van de bewijsstukken (documenten, beeldopnames, geluidsopnames...) waarover u beschikt met betrekking tot de nieuwe elementen ter ondersteuning van uw aanvraag”, “Geef met betrekking tot de bewijsstukken waarvan u het origineel niet bezit aan waar het origineel zich bevindt en waarom u dit niet kunt neerleggen”, “Geef een concreet overzicht van de eventuele contacten die u sinds uw vorige aanvraag hebt met uw land van herkomst”, “Indien u geen contacten hebt met uw land van herkomst, leg uit waarom”, “Welke concrete moeilijkheden vreest u indien u naar uw land van herkomst zou terugkeren?”, “Geef aan of er behalve bovenstaande gegevens nog elementen zijn die u wenst aan te brengen met betrekking tot deze nieuwe asielaanvraag?” en “Hebt u nog iets toe te voegen?”). Ook nadat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker verzocht om de vragenlijst alsnog volledig in te vullen, bleef verzoeker

dit weigeren. Verzoeker heeft geen bijkomende schriftelijke inlichtingen gegeven over zijn situatie en de specifieke aspecten van de redenen waarvoor hij niet kan terugkeren naar Tsjetsjenië.

2.2.7. Nadat verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om de vragenlijst alsnog volledig in te vullen en nadat hij door de sociaal assistente ook werd duidelijk gemaakt dat zijn schriftelijke verklaringen belangrijk zijn omdat hij niet automatisch zou worden opgeroepen voor een gehoor, gaf verzoeker aan een persoonlijk onderhoud te willen. Verzoeker is wel niet ter terechtzitting verschenen waar hij nog elementen mondeling kon verduidelijken indien hij dit wenste. In zoverre verzoeker een schending van het hoorrecht zou aanbrengen, benadrukt de Raad dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het ontvankelijk verklaren van een tweede verzoek om internationale bescherming, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het ontvankelijk verklaren van zijn tweede verzoek om internationale bescherming had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker twee keer de kans kreeg om de “*schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag*” naar behoren in te vullen, maar dat hij ervoor koos dit niet te doen, wetende dat hij niet automatisch zou opgeroepen worden om gehoord te worden. Verzoeker maakt op geen enkel moment duidelijk welke elementen hij tijdens een persoonlijk onderhoud had willen/kunnen aanbrengen, die hij niet in de “*schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag*” kon noteren. Hij concretiseert echter geenszins welke elementen hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht indien hij zou zijn opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Ook in het verzoekschrift wordt nagelaten duidelijkheid te verschaffen over zijn familieband met en vrees omwille van Adam Osmaev. Er wordt geen melding gemaakt van elementen die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van zijn tweede verzoek om internationale bescherming.

2.2.8. Verzoekers gebrek aan medewerking laat de asielinstanties en de Raad niet toe te oordelen over zijn beweerde vrees omwille van zijn familieband met Adam Osmaev, noch over de eventueel aanwezige nationale bescherming in zijn land van herkomst of over de mogelijkheid om zich intern elders te hervestigen, voor zover hij dit zou overwegen.

2.2.9. De vaststelling dat verzoeker nooit eerder heeft gesproken over zijn familieband met Adam Osmaev en zijn vrees hieromtrent ondermijnt de waarachtigheid van zijn verklaringen eveneens. Verzoeker liet dit geheel onvermeld tijdens zijn gehoor in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming (op 3 mei 2016), tijdens gehoor met een politie-inspecteur op 15 mei 2019 en tijdens zijn gehoor met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. De uitleg in het verzoekschrift, dat hij hier niet vroeger over gesproken heeft “*ten aanzien van de politie en de ambtenaar van DVZ is uiteraard gelegen in het feit dat de vertrouwelijkheid geenszins gegarandeerd is enerzijds*”, doet geen afbreuk aan het feit dat hij deze vrees ook onvermeld liet toen hij de eerste keer gehoord werd bij het Commissariaat-generaal (op 3 mei 2016). Waar in het verzoekschrift wordt aangebracht “*dat hij er op dat ogenblik nog van uitging dat hij spoedig zou vrijgelaten worden door diens beschermingsstatuut in Polen*”, wijst de Raad erop dat verzoeker sinds 18 maart 2015 in het bezit is van een formulier voor de aanvraag of vervanging van een verblijfskaart bij de dienst “Identification and Return Unit, Foreigners’ Department” van de Poolse autoriteiten, wat hem geweigerd werd gezien hij niet terug te vinden was in hun databank (gehoorverslag 3 mei 2016, p. 4). Hoe dan ook ziet de Raad in waarom verzoeker vier jaar later, in mei 2019 bevreesd zou zijn om zijn familieband met Adam Osmaev aan te geven aan de politie-inspecteur en een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij toen wel durfde vertellen dat hij gezocht wordt door het Russische en Tsjetsjeense leger omdat zijn vader de rebellen hielp. Evenmin wordt verduidelijkt waarom verzoeker vervolgens, op 6 juni 2019, bij het invullen van de “*schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag*” dan wél zijn familieband met Adam Osmaev liet optekenen. De Raad kan maar vaststellen dat verzoeker bij loutere beweringen blijft.

2.2.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat hij internationale bescherming geniet in Polen, bevat het administratief dossier hiervan geen aanwijzingen. Integendeel, verzoeker legt een formulier

van 18 maart 2015 voor waaruit blijkt dat de dienst "Identification and Return Unit, Foreigners' Department" van de Poolse autoriteiten verzoeker niet terugvond in hun databank (gehoorverslag 3 mei 2016, p. 4). In het verzoekschrift wordt bovendien enerzijds aangegeven dat hij "erkend werd als politiek vluchteling in Polen" en anderzijds gesproken over "*zijn status subsidiaire bescherming in Polen*", terwijl dit niet te verzoenen valt met de bevinding van de Poolse autoriteiten dat hij aldaar onbekend is. De Raad ziet ook niet in waarom verzoeker van zijn aankomst in Polen geen documenten kan neerleggen. Zelfs al was verzoeker toen minderjarig dan nog moet hij geregistreerd geweest zijn, desgevallend op de documenten van zijn moeder vermeld zijn, zij het voor de verblijfsvergunning, aanmelding asiel of tijdens de asielprocedure van zijn moeder, of voor materiele of nadere bijstand. Verzoeker legt geen begin van bewijs voor aan de Belgische en Poolse autoriteiten over zijn vraag om internationale bescherming.

2.2.11. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van de COI Focus, Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie van 11 juni 2018 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn volgens voornoemde informatie nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, blijkt uit de informatie dat er tevens een beperkt aantal incidenten zijn waarbij burgers het slachtoffer worden, zijnde een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.2.12. De stelling in het verzoekschrift dat de actuele situatie in Tsjetsjenië "*er geenszins op verbeterd is, wel integendeel, er is sprake van een verslechtering de laatste tijd*" en de verwijzing dienaangaande "*naar recente landeninfo hierboven aangehaald*" - die niet wordt verduidelijkt of toegevoegd - tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien hij nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

2.2.13. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.14. Gelet op wat voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.2.15. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.16. Waar verzoeker ook een schending van artikel 3 *juncto* 13 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu*, enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van

verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.2.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker bij het invullen van de *“schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag”* de mogelijkheid kreeg de nieuwe elementen uiteen te zetten. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.18. Het “fair-play”-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de “fair-play” doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744), *quod non in casu*.

2.2.19. Verder wijst de Raad erop dat het middel van de schending van *“beginselen van behoorlijk bestuur”* onontvankelijk is, in zoverre verzoeker doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in zijn verzoekschrift, gezien hij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.2.20. Voor het overige beperkt het verzoekschrift zich tot het louter opsommen van rechtsregels en beginselen waarvan de schending wordt aangevoerd, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken. Dergelijke theoretische uiteenzettingen voldoen niet aan de vereiste van een “middel”, zijnde dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden.

2.2.21. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

2.3. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.3.1. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

K. DECLERCK